

อักษรไทยน้อย

อักษรวิธี

อักษรไทยน้อยเป็นอักษรที่ไม่นิยมเขียนภาษาบาลี เพราะมีตัวอักษรน้อยไม่พอต่อการเขียน แต่นิยมเขียนภาษาถิ่น(ภาษาลาวและภาษาไทยถิ่นอีสาน)ซึ่งจะมีพยัญชนะที่ตรงกับเสียงภาษาถิ่นเท่านั้น อักษรวิธีของอักษรไทยน้อยส่วนมากจะเหมือนกันกับอักษรวิธีของไทยปัจจุบันและอักษรวิธีลาว(เพราะอักษรไทยน้อยเป็นต้นแบบของอักษรลาว) จะแตกต่างตรงที่มีอักษรวิธีอักษรธรรมปะปนอยู่บ้าง เช่นตัว หยอหยาคน้ำ(ย หางยาว) การใช้สระเอียที่มีตัวสะกดจะใช้เชิง ย ตัวเดียว หรือการใช้ตัวเพ็องในอักษรธรรมมาประสมกับพยัญชนะของอักษรไทยน้อย เป็นต้น โดยอักษรวิธีของอักษรไทยน้อยจะวางพยัญชนะต้นไว้บนบรรทัด และวางสระไว้รอบพยัญชนะต้น คือด้านหน้า ด้านหลัง ด้านบน ด้านล่าง เหมือนอักษรวิธีไทยปัจจุบัน พยัญชนะตัวสะกดก็วางไว้บนบรรทัดเดียวกันกับพยัญชนะ(ยกเว้น ตัว ย สะกด) ส่วนพยัญชนะตัวควบกล้ำ จะวางไว้ใต้บรรทัด

พยัญชนะอักษรไทยน้อย

พยัญชนะเดี่ยวอักษรไทยน้อยมี ๒๖ รูป คือ

ก	ข	ค	ง	จ	๓,๓
ด	ต	ถ	ท	น	บ
ป	ฝ	ฝ	พ	ฟ	ม
ย	ร	ล	ว	ล	ท
ย	ร	ล	ว	ล	ท
อ	ฮ				

พยัญชนะควบกล้ำมี ๖ รูป ดังนี้

อ	ฮ	น	ล	พ	ย
อ	ฮ	น	ล	พ	ย

สระ

สระอักษรไทยน้อยใช้เขียนไว้รอบพยัญชนะตัวเต็ม คือ ด้านหน้า เรียกว่า สระหน้า ด้านหลัง เรียกว่า สระหลัง ด้านบน เรียกว่า สระบน ด้านล่าง เรียกว่า สระล่าง เหมือนสระอักษรไทยปัจจุบัน มี ๒๓ รูป ดังนี้

อะ	อา	อิ	อี	อึ	อือ
อุ	อู	เอะ	เอ	แอะ	แเอ
โอะ	โอ	เอะ	เอ	อ้าว	เอ็ย
เอือ	เออ	อ้า	ไอ	เอัว	

สระพิเศษ อีก ๒ ตัว คือ

๑. ๓ ตัว ย เพ็อง ใช้เขียนแทนสระเอ็ย เมื่อมีตัวสะกด เช่น ฆ๓ (เก็ย), ๓๓ (เล็ย)
๒. ๓ ตัว หยอหยาดน้ำ ใช้เท่ากับเสียง สระอ อสะกดด้วย ย (ออย) เช่น ๓ (คอย), ๓ (น้อย)

ตัวสะกด

ตัวสะกดในอักษรวิธอักษรไทยน้อยนั้น นิยมสะกดด้วยพยัญชนะเต็มโดยเขียนไว้บรรทัดเดียวกันกับพยัญชนะต้น โดยมีตัวสะกด ๘ เหมือนอักษรวิธภาษาไทยปัจจุบันคือ

๑. ๓ (แม่ก) เช่น ๓๓ (มาก) ๓๓ (จิก) ๓๓ (ลูก) ๓๓ (แอก)
๒. ๓ (แม่ค) เช่น ๓๓, ๓๓ (สาค) ๓๓, ๓๓ (คืด) ๓๓, ๓๓ (ญาติ)
๓. ๓ (แม่กบ) เช่น ๓๓ (ขาบ) ๓๓ (บึบ) ๓๓ (แจบ) ๓๓ (โลก)
๔. ๓ (แม่กง) เช่น ๓๓ (คิง) ๓๓ (สูง) ๓๓ (แป็ง) ๓๓ (เล็ยง)
๕. ๓ (แม่กน) เช่น ๓๓ (ก่น) ๓๓ (คิ่น) ๓๓ (คิ่น) ๓๓ (เล็อน)

* แม่ก ใช้ประสมกันทั้ง ๓(ค) และเชิง & (ส)

๖. ม (แม่กม) เช่น **จวม** (จาม) **แวม** (แถม) **ลัม** (ลัม) **ลุ่ม** (เลียม)
๗. ย (แม่เกย) เช่น **อวย/อวย** (ขาย) **ทวย** (ทราย) **เลีย** (เลีย) **รวย** (รวย)
๘. อ (แม่เกอว) เช่น **กาว** (ก้าว) **แอ** (แ้าว) **เลอ** (เลว) **เกอ** (เกี้ยว)

วรรณยุกต์

วรรณยุกต์ในอักษรไทยน้อยไม่มีรูปเหมือนกับอักษรธรรมอีสาน แต่มีเสียงวรรณยุกต์ครบทั้ง ๕ เสียงเหมือนภาษาไทย โดยที่ผู้อ่านต้องค้นหาเสียงเอาเองตามความหมายของประโยคหรือข้อความนั้นๆ เป็นเกณฑ์ในการพิจารณา เหมือนกันกับอักษรธรรมอีสานทุกประการ (แต่อักษรลาวซึ่งพัฒนาจากอักษรไทยน้อยไปเป็นอักษรประจำชาติได้เพิ่มวรรณยุกต์เหมือนอักษรวิเชียร และปรับปรุงพยัญชนะบางตัวเพื่อให้สะดวกแก่การพิมพ์)

เครื่องหมาย

เครื่องหมายในอักษรไทยน้อยมีดังนี้

๑. ไม้ขีด ใช้เป็นไม้หันอากาศ ในคำที่ประกอบด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกด เช่น

อัว (อัน) **ัว** (นั้น)

ใช้ประกอบด้วยคำที่ประสมด้วยสระ เอะ เอ ที่มีตัวสะกด เช่น

เอิว (เป็น) **เอ็ด** (เหตุ)

ใช้ประกอบด้วยสระ เอีย ที่ไม่มีตัวสะกด เช่น

เอ็ว (เสีย) **เอ็ว** (เมีย)

๒. ไม้ขีด ใช้แทนเสียงสระ ออ ที่ไม่มีตัวสะกด เมื่อเขียนภาษาอีสาน เช่น

อัว (ป) **อัว** (พ) **อัว** (ก)

๓. ไม้กง หรือไม้กุ่ม ใช้เขียนแทนสระโอะ ลครูป เช่น

อัว (ค) **อัว** (ต)

๔. ไม้ยมก ใช้เขียนซ้ำคำหรือซ้ำความ เช่น

อัวอัว (ต่างๆ) **อัวอัว** (นานา)

ตัวเลข

ตัวเลขในอักษรไทยน้อยมี ๑๐ รูป เหมือนภาษาไทยปัจจุบัน ดังนี้

๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๐
๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๐

วิธีประสมอักษร

วิธีประสมอักษรของอักษรไทยน้อยเหมือนกับอักษรวิธีกาษาไทยปัจจุบัน คือ วางสระไว้รอบพยัญชนะต้น ทั้งด้านหน้า ด้านหลัง ด้านล่าง และด้านบน พยัญชนะตัวสะกดก็เขียนไว้บนบรรทัดเดียวกับพยัญชนะต้น โดยใช้พยัญชนะเต็ม (ยกเว้น ตัว ย สะกดที่ใช้ตัวเพ็อง ย) ส่วนพยัญชนะควบกล้ำจะใช้พยัญชนะตัวเพ็องของอักษรธรรมอีสานมาปะปนบ้าง และการใช้สระเอี้ยที่มีตัวสะกดจะใช้เชิง ย ตัวเดียว เหมือนอักษรวิธีกาษาอักษรธรรมอีสาน

การประกอบพยัญชนะต้นกับสระหน้า ตัวอย่างเช่น

โ๓ (โต) แ๓ (แก) ไ๓ (ไป)

การประกอบพยัญชนะต้นกับสระหลัง ตัวอย่างเช่น

๓๓ (ตา) ๓๖ (มา) ๓๖ (ลำ)

การประกอบพยัญชนะต้นกับสระบน ตัวอย่างเช่น

๓๓ (จิง) ๓๖ (มี) ๓๖ (ชื่อ)

การประกอบพยัญชนะต้นกับสระล่าง ตัวอย่างเช่น

๓๓ (ล) ๓๖ (ลุง) ๓๖ (ปู่)

การประกอบพยัญชนะต้นกับสระหน้าและสระหลัง ตัวอย่างเช่น

๓๓๓ (เสา) ๓๖๓ (เก่า) ๓๖๓ (เจ้า)

การประกอบพยัญชนะต้นกับสระหน้า และสระบน ตัวอย่างเช่น

๓๓๓ (เกิน) ๓๖๓ (เถิง) ๓๖๓ (เสื่อ)

การแจกวิธีประสมอักษร

(แจกแม่ ก กา และตัวสะกด)

การแจกวิธีประสมอักษรต่อไปนี้ จะใช้พยัญชนะ ก เป็นตัวอย่าง เพื่อให้ผู้เรียนอักษรไทยน้อย ได้ฝึกหัดอ่านและหัดแจกให้เข้าใจ เพื่อแจกพยัญชนะตัวอื่นๆ ซึ่งแจกเหมือนกันดังนี้

การแจกสระ

กะ	กว	กิ	กิ	กิ	กิ
กะ	กา	กิ	กี	กึ	กือ
กุ	กว	เกะ	เก	แคะ	แก
กู	กู	เกะ	เก	แคะ	แก
โกะ	โก	เกาะ	กอ	กัว	เกีย
โกะ	โก	เกาะ	กอ	กัว	เกีย
เกือ	เกอ	ก้า	ไก	เกา	
เกือ	เกอ	ก้า	ไก	เกา	

การแจกพยัญชนะตัวสะกด แม่ กก

กัก	กวก	กิก	กิก	กิก	กิก
กัก	กาก	กิก	กีก	กึก	กือก
กุก	กวก	เกก	แกก	กก	ไกก
กูก	กูก	เกก	แกก	กก	ไกก
กอก	กวก	เกยก	เกือก	เกิก	
กอก	กวก	เกยก	เกือก	เกิก	

การแจกพยัญชนะตัวสะกด แม่ กน

กัณ	กณณ	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ
กัณ	กาน	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ
กุน	กุน	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ
กอน	กอน	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ

การแจกพยัญชนะตัวสะกด แม่ กม

กัณ	กณณ	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ
กัณ	กาม	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ
กุน	กุน	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ
กอม	กอม	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ

การแจกพยัญชนะตัวสะกด แม่ เกย

กัณ	กณย	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ
กัณ	กาย	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ
กุน	กุน	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ
กัณ	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ
กัณ	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ

การแจกพยัญชนะตัวสะกด แม่ เกอว

กาว	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ
กาว	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ	กัณ